

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 337/2010-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajským súdom v Trenčíne pod sp. zn. 5 CoE 11/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júla 2010 doručená sťažnosť spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Krajským súdom v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 5 CoE 11/2010. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 9. júla 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že návrhom na vykonanie exekúcie podaným súdnemu exekútorovi Mgr. Ing. I. Š. 7. novembra 2008 sa sťažovateľka domáhala vymoženia sumy 46 753 Sk s prísl. na základe exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok sp. zn. RK-96/08-EK z 12. februára 2008, ktorý sa stal právoplatným 26. marca 2008 a vykonateľným 1. apríla 2008. Uznesením Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) č. k. 15 Er 2629/2008-50 z 28. októbra 2009 bolo vyhovené námietkam povinných s odôvodnením, že rozhodcovská doložka dojednaná v čl. 18 zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000056095 je nekalým zmluvným dojednaním v neprospech spotrebiteľa, zmluvná odmena je v rozpore s dobrými mravmi a zmluvná pokuta predstavuje neprijateľnú podmienku. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala nedostatok oprávnenia okresného súdu ako exekučného súdu preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý ho vydal. Poukázala aj na fakt, že tvrdenia o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky nezodpovedajú skutočnému priebehu rozhodcovského konania a obsahu rozhodcovskej doložky. Uznesením krajského súdu č. k. 5 CoE 11/2010-74 zo 16. apríla 2010 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené. Písomné vyhotovenie uznesenia bolo sťažovateľke doručené 13. mája 2010.

Podľa názoru sťažovateľky uzneseniami všeobecných súdov boli porušené jej označené základné práva podľa ústavy. Podľa názoru všeobecných súdov ide o neplatnú rozhodcovskú doložku napriek tomu, že oprávnenie na jej posudzovanie im nepriznáva žiadne zákonné ustanovenie. Preto všeobecné súdy konali v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy. Popieranie platnosti rozhodcovskej doložky bolo možné a zo zákona predvídané v priebehu rozhodcovského konania a po jeho skončení len v rámci žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. V tomto smere sťažovateľka poukazuje na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „súdny dvor“), najmä na rozhodnutie vo veci Mostaza Claro. Navyše, uznesenie krajského súdu nie je ani dostatočným spôsobom odôvodnené. Postupom všeobecných súdov boli povinní zvýhodnení, čím sa porušila zásada rovnosti účastníkov konania.

Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 5 CoE 11/2010 s tým, aby bolo uznesenie zo 16. apríla 2010 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov právneho zastúpenia v sume 303,16 € vrátane dane z pridanej hodnoty.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 5 CoE 11/2010-74 zo 16. apríla 2010 vyplýva, že ním bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 15 Er 2629/2008-50 z 28. októbra 2009 v časti vyhovenia námietkam povinných. Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol tak, že námietky povinných považoval proti exekúcii za dôvodné v celom rozsahu. Podľa názoru krajského súdu je potrebné sa v celom rozsahu stotožniť s okresným súdom. Rozhodcovskú doložku treba považovať ako celok za neprijateľnú a neplatnú v súlade s ustanovením § 53 ods. 5, resp. ods. 4 Občianskeho zákonníka. Exekúcia je preto ako celok neprípustná. Za dôvodné treba považovať aj námietky týkajúce sa samotného doručovania rozsudku povinnému 1 na adresu, ktorá nie je adresou jeho trvalého bydliska. Preto nemohli nastať účinky doručenia ani fikciou doručenia a rozhodcovský rozsudok by ani v prípade platnosti rozhodcovskej doložky nemohol nadobudnúť vykonateľnosť. Okresný súd sa správne zaoberal (napriek nevykonateľnosti rozhodcovského rozsudku a neplatnosti rozhodcovskej doložky) aj samotným obsahom spotrebiteľskej zmluvy a dospel v konečnom dôsledku k správny skutkovým a právnym záverom.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka nepodala proti uzneseniu krajského súdu dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého všeobecné súdy v rozpore so zákonom a s judikatúrou súdneho dvora neumožnili jej ako oprávnenému subjektu vymôcť peňažnú pohľadávku od povinných judikovaných právoplatným rozhodcovským rozsudkom. Sťažovateľka teda vlastne tvrdí, že postupom všeobecných

súdov bola pozbavená súdnej ochrany v exekučnom konaní, teda možnosti konať pred súdom v exekučnom konaní.

Vzhľadom na citované ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku mohla sťažovateľka podať proti uzneseniu krajského súdu dovolanie a v rámci neho sa domáhať ochrany označených základných práv. Podľa zistenia ústavného súdu však sťažovateľka dovolanie nepodala.

Možno urobiť záver, že sťažovateľka nevyčerpala dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej základných práv účinne poskytuje a na ktorého použitie bola sťažovateľka osobne oprávnená podľa Občianskeho súdneho poriadku. Preto treba sťažnosť považovať za neprípustnú.

Sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že by nespĺnila podmienku vyčerpania opravného prostriedku z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto vôbec neprichádzal do úvahy zo strany ústavného súdu postup v zmysle ustanovenia § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Odhliadnuc od už uvedených záverov o neprípustnosti podanej sťažnosti by prichádzalo do úvahy považovať sťažnosť aj za zjavne neopodstatnenú.

Všeobecné sudy použili dva samostatné argumenty, na základe ktorých vyhoveľi námietkam povinných. Stalo sa tak jednak pre záver o neplatnosti rozhodcovskej doložky, resp. neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere, ale nezávisle na tom aj z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok sa nestal právoplatným a vykonateľným, keďže nebol riadne doručený. Sťažovateľka však v podanej sťažnosti napáda iba argumentáciu všeobecných súdov týkajúcu sa neplatnosti rozhodcovskej doložky, resp. zmluvy o revolvingovom úvere. Nijako nespochybňuje závery, podľa ktorých sa rozhodcovský rozsudok nestal právoplatným a vykonateľným. Uvedený dôvod (pokiaľ sa považuje za správny) sám osebe odôvodňuje vyhovieľi námietkam povinných proti upovedomeniu o začatí exekúcie.

Berúc do úvahy všetky uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2010